



BOLETIN ECLESIASTICO

DE LOS OBISPADOS DE

SALAMANCA Y CIUDAD-RODRIGO.

SECRETARÍA DE CÁMARA DEL OBISPADO.

A las 7 de la tarde del Sábado 1.º del corriente, llegó á esta Capital nuestro Excmo. é Ilmo. Prelado, habiéndole Dios concedido un feliz viage, y continuando bien en su importante salud.

*Sanctissimi Domini Nostri Pii Divina Providentia Papæ IX
Epistola Encíclica ad omnes Patriarcas Primates Archiepiscopos
Episcopos aliosque locorum ordinarios gratiam et communem
cum Apostolica Sede habentes.*

VENERABILES FRATRES:

Salutem et Apostólicam Benedictionem.

Ubi Nos arcano Dei consilio sub hostilem potestatem redacti tristem atque acerbam vicem hujus urbis Nostræ et oppressum armorum invasione civilem apostolicæ Sedis Principatum vidimus, jam tum datis ad Vos litteris die prima Novembris anno proxime superiori, Vobis ac per Vos toti orbi catholico declaravimus qui esset rerum Nostrarum et urbis hujus Status, quibus obnoxii essemus impiae et effrenis licentiae excessibus; et ex supremi officii Nostri ratione coram Deo et hominibus

salva ac integra esse velle jura Apostolicae Sedis testati sumus, Vosque et omnes dilectos filios curis vestris creditos fideles ad divinam Majestatem fervidis precibus placandam excitavimus. Ex eo tempore mala et calamitates quas prima illa luctuosa experientia Nobis et huic urbi praenunciabant, nimium vere in apostolicam dignitatem et auctoritatem, in religionis morumque sanctitatem, in dilectissimos subditos Nostros reipsa redundarunt. Quin etiam, Venerabiles Fratres, conditionibus rerum quotidie ingravescentibus, dicere cogimur Sancti Bernardi verbis: initia malorum sunt haec; graviora timemus (1). Iniquitas enim viam suam tenere pergit et consilia promovet, neque jam valde laborat ut velum obducat operibus suis pessimis quae latere non possunt, atque ultimas ex conculcata justitia, honestate, religione exuvias referre studet. Has inter angustias, quae dies Nostros amaritudine complent, praesertim dum cogitamus quibus in dies periculi et insidiis fides et virtus populi Nostri subjicitur, eximia merita vestra, Venerabiles Fratres, et dilectorum Nobis fidelium quos cura vestra complectitur, sine gratissimo animi sensu recolere aut commemorare non possumus. In omni enim terrarum plaga exhortationibus Nostris admirabili studio respondententes Christifideles Vosque duces et exempla sequuti, ex infausto illo die expugnatae hujus urbis assiduus ac ferventibus precibus institerunt, et seu publicis atque iteratis supplicationibus, seu sacris peregrinationibus susceptis, seu non intermisso ad Ecclesias concursu, et ad sacramentorum participationem accessu, sive praecipuis aliis christianae virtutis operibus, ad Thronum divinae clementiae perseveranter adire, sui muneris esse putarunt. Neque vero haec flagrantia deprecationum studia amplissimo apud Deum fructu carere possunt. Multa immo ex iis jam profecta bona etiam alia, quae in spe et fiducia expectamus, pollicentur. Videmus

(1) Epist. 343.

enim firmitatem fidei, ardorem charitatis sese in dies latius explicantem, cernimus eam sollicitudinem in Christifidelium animis pro hujus Sedis et supremi Pastoris laboribus et oppugnationibus excitatam quam Deus solus ingerere potuit, ac tantam perspicimus unitatem mentium et voluntatum, ut a primis Ecclesiae temporibus usque ad hanc aetatem nunquam splendidius ac verius dici potuerit quam his diebus nostris, multitudinis credentium esse cor unum et animam unam (1). Quo in spectaculo virtutis silere non possumus de amantissimis filiis Nostris hujus almae Urbis civibus, quorum ex omni fastigio atque ordine amor erga Nos et pietas itemque par certamini firmitas luculenter emineat atque eminent, neque solum majoribus suis digna sed aemula animi magnitudo. Deo igitur misericordiam immortalis gloriae et gratiam habemus pro vobis omnibus, Venerabiles Fratres, et pro dilectis filiis, Nostris Christifidelibus, qui tanta in vobis, tanta in Ecclesia sua operatus est et operatur, effecitque ut, superabundante malitia, superabundaret gratia fidei, charitatis et confessionis. «Quae est ergo spes Nostra et gaudium Nostrum et corona gloriae? Nonne vos ante Deum? Filius sapiens gloria est Patris. Beneficial itaque vobis Deus et meminerit fidelis servitii, et piaee compassionis et consolationis et honoris, quae sponsae Filii ejus in tempore malo et in diebus afflictionis suae exhibuistis et exhibetis (2).»

Interea vero subalpinum gubernium dum ex una parte Urbem properat Orbi facere fabulam (3), ex altera ad fucum catholicis faciendum et ad eorum anxietates sedandas, in conflandis ac struendis futilibus quibusdam immunitatibus et privilegiis quae vulgo *quarentigie* dicuntur, elaboravit eo consilio

(1) Act., IV. 32.

(2) San Bern., ep. 238 y 130.

(3) S. Bern., ep. 243.

ut haec Nobis sint in locum civilis principatus, quo Nos longa machinationum serie et armis parricidalibus exuit. De hisce immunitatibus et cautionibus, Venerabiles Fratres, jam Nos iudicium Nostrum protulimus, earum absurditatem, versutiam ac ludibrium notantes in Litteris die 2 Martii pr. pr. datis ad Venerabilem Fratrem Nostrum Constantinum Patrizi, Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalem, Sacri Collegii decanum ac Vicaria Nostra potestate in Urbe fungentem, quae typis impressae protinus in lucem prodierunt.

Sed quoniam subalpini gubernii est perpetuam turpemque simulationem cum impudenti contemptu adversus Pontificiam Nostram dignitatem et auctoritatem conjungere, factisque ostendit Nostras protestationes, expostulationes, censuras pro nihilo habere; hinc minime obstante iudicio de praedictis cautionibus a Nobis expresso, illarum discussionem et examen apud supremos regni ordines urgere et promovere non destitit, veluti de re seria ageretur. Qua in discussione cum veritas iudicii Nostri super illarum cautionum natura et indole, tum irritus hostium in velanda earumdem malitia et fraude conatus luculenter apparuit. Certe, Venerabiles Fratres, incredibile est, tot errores catholicae fidei ipsisque adeo juris naturalis fundamentis palam repugnantes, et tot blasphemias, quot ea occasione prolatae sunt, proferri potuisse in media hac Italia, quae semper catholicae religionis cultu et Apostolica Romani Pontificis Sede potissimum gloriata est et gloriatur; et revera, Deo Ecclesiam suam protegente, omnino alii sunt sensus, quos reipsa fovet longe maxima Italorum pars, quae novam hanc et inauditam sacrilegii formam Nobiscum ingemit ac deplorat et insignibus ac in dies majoribus suae pietatis argumentis officiisque Nos docuit uno se esse spiritu et sensu cum ceteris orbis fidelibus consociatam.

Quapropter Nos iterum hodie ad Vos voces Nostras conver-

limus, Venerabiles Fratres, et quamquam fideles Vobis commissi sive litteris suis, sive gravissimis protestationum documentis aperte significaverint quam acerbè ferant eam qua pre-mimur conditionem et quam longe absint ut iis eludantur fallaciis quae cautionum nomine teguntur; tamen Apostolici Nostri officij munus esse ducimus ut per Vos toti orbi solemniter declaremùs, non modo eas quae cautiones appellantur quaeque gubernii subalpini curis perperam cusae sunt, sed, quicumque tandem sint, titulos, honores, immunitates et privilegia et quidquid cautionum, seu *guarentigie* nomine veniat, nullo modo valere posse ad adserendum expeditum liberumpue usum divinitus Nobis traditae potestatis et ad tuendam necessariam Ecclesiae libertatem.

His ita se habentibus, quemadmodum pluries declaravimus et professi sumus, Nos absque culpa violatae fidei juramento obstrictae nulli adhaerere conciliationi posse quae quolibet modo jura Nostra destruat aut imminuat quae sunt Dei et Apostolicae Sedis jura; sic nunc ex debito officij Nostri declaramus nunquam Nos admissuros aut accepturos esse nec ullo modo posse, excogitatas illas a gubernio subalpino cautiones, seu *guarentigie* quaecumque sit earum ratio, neque alia quaecumque sint ejus generis et quocumque modo sancita, quae specie muniendae Nostrae sacrae potestatis et libertatis Nobis oblata fuerint in locum et subrogationem civilis ejus principatus, quo divina Providentia Sanctam Sedem Apostolicam munitam et auctam voluit, quemque Nobis confirmant tum legitimi inconcussique tituli, tum undecim et amplius saeculorum possessio. Plane enim cuique manifesto pateat necesse est quod, ubi Romanus Pontifex alterius Principis ditioni subjectus foret, neque ipse revera amplius in politico ordine suprema potestate praeditus esset, neque posset, sive persona ejus, sive actus apostolici ministerii spectentur, sese eximere ab arbitrio illius,

cui subesset, imperantis, qui etiam vel haereticus, vel Ecclesia persecutor evadere posset aut in bello adversus alios Principes vel in belli statu versari. Et sane, ipsa haec concessio cautionum, de quibus loquimur, nonne per se ipsam luculentissimo documento est, Nobis quibus data divinitus auctoritas est leges ferendi ordinem moralem et religiosum spectantes, Nobis, qui naturalis ac divini juris interpretes in toto orbe constituti sumus, leges, imponi, easque leges, quae ad regimen universae Ecclesiae referuntur, et quarum conservationis ac exequutionis non aliud est jus quam quod voluntas laicarum potestatum praescribat ac statuat? Quod autem ad habitudinem pertinet inter Ecclesiam et societatem civilem, optime nostis, Venerabiles Fratres, praerogativas omnes et omnia auctoritatis jura ad regendam universam Ecclesiam necessaria Nos in persona Beatissimi Petri ab ipso Deo directe accepisse, immo praerogativas illas ac jura, aequae ac ipsam Ecclesiae libertatem, sanguine Iesu Christi parta fuisse et quaesita, atque ex hoc infinito divini sanguinis ejus pretio esse aestimanda. Nos itaque male admodum, quod absit, de divino Redemptoris Nostri sanguine mereremur, si haec jura Nostra, qualia praesertim nunc tradi vellent adeo deminuta ac tarpata, mutuaremur a Principibus terrae. Filii enim, non domini Ecclesiae sunt Christiani Principes; quibus apposite inquiebat ingens illud sanctitatis et doctrinae lumen Anselmus Cantuariensis Archiepiscopus: «ne putetis vobis Ecclesiam Dei quasi domino ad serviendum esse datam, sed sicut advocato et defensori esse commendatam; nihil magis diligit Deus in hoc mundo quam libertatem Ecclesiae suae (1).» Atque incitamenta eis addens alio loco scribebat: «Nunquam aestimetis vestrae celsitudinis minui dignitatem, si Sponsae Dei et Matris vestrae Ecclesiae amatis et defenditis libertatem, ac putetis vos humiliari si eam exaltatis, ne credatis

(1) Ep. 8, 1, 4.

vos debilitari si eam roboratis. Videte, circumspicite; exempla sunt in promptu, considerate Principes qui illam impugnant et conculcant, ad quid proficiunt, ad quid deveniunt satis patet, non eget dicta. Certe qui illam glorificant, cum illa et in illa glorificabuntur (1).»

Iamvero ex iis quae alias ad vos, Venerabiles Fratres, et modo á Nobis exposita sunt, nemini profecto obseurum esse potest, injuriam huic S. Sedi hisce acerbis temporibus illatam in omnem Christianam Rempublicam redundare. Ad omnem enim, uti ajebat S. Bernardus, spectat Christianum injuria Apostolorum, gloriosorum scilicet Principum terrae; et cum pro Ecclesiis omnibus, uti inquebat praedictus S. Anselmus, Romana laboret Ecclesia, quisquis ei sua aufert, non ipsi soli sed Ecclesiis omnibus sacrilegii reus esse dignoscitur (2). Nec profecto ulli dubium esse potest quin conservatio jurium hujus Apostolicae Sedis cum supremis rationibus et utilitatibus Ecclesiae universae et cum libertate Episcopalis ministerii vestri arctissime conjuncta sit et illigata.

Haec omnia Nos, ut demus, reputantes et cogitantes, iterum confirmare constanterque profiteri cogimur, quod pluries Vobis Nobiscum unanimiter consentientibus declavarimus, scilicet civilem S. Sedis principatum Romano Pontifici fuisse singulari divinae Providentiae consilio datum illumque necessarium esse ut idem Romanus Pontifex nulli unquam Principi aut civili potestati subjectus supremam universi Dominici gregis pascendi regendique potestatem auctoritatemque ab ipso Christo Domino divinitus acceptam per universam Ecclesiam plenissima libertate exercere ac majori ejusdem Ecclesia bono, utilitati et indigentis consulere possit. Id vos, Venerabiles Fratres, ac vobiscum Fideles Vobis crediti probe intelligentes merito omnes ob

(1) Ep. 12, 1, 4.

(2) Ep. 42, 1, 3.

causam Religionis, justitiae et tranquillitatis, quae fundamenta sunt honorum omnium, commoti estis, et digno spectaculo fidei, charitatis, constantiae, virtutis illustrantes Ecclesiam Dei ac in ejus defensionem fideliter intenti, novum et admirandum in annalibus ejus exemplum in futurarum generationum memoriam propagatis. Quoniam vero misericordiarum Deus istorum honorum est auctor, ad ipsum elevantes oculos, corda et spem Nostram Eum sine intermissione obsecramus. ut praeclaros vestros et fidelium sensus, et communem pietatem, directionem, zelum confirmet, roboret, augeat; Vosque item et commissos vigilantiae vestrae populos enixe hortamur ut in dies firmius et uberius quo gravius dimicatio fervet, Nobiscum clametis ad Dominum, quo ipse propitiationis suae dies maturare dignetur. Efficiat Deus ut principes terrae quorum maxime interest, ne tale usurpationis quam Nos patimur exemplum in perniciem omnis potestatis et ordinis statuatur et vigeat, una omnes animorum et voluntatum consensione jungantur, ac sublatis discordiis, sedatis rebellionum perturbationibus, disjectis exitiis sectarum consiliis, conjunctam operam navent ut restituantur huic S. Sedi sua jura et cum iis visibili Ecclesiae Capiti sua plena libertas, et civili societati optata tranquillitas. Nec minus, Venerabiles Fratres, deprecatione vestra et Fidelium apud divinam clementiam exposcite, ut corda impiorum, coecitate mentium depulsa, ad poenitentiam convertat antequam veniat dies Domini magnus et horribilis, aut reprimendo eorum nefanda consilia ostendat quam insipientes et stulti sunt qui petram a Christo fundatam evertere et divina privilegia violare conantur (1). In his precibus spes Nostrae firmius in Deo consistant. «Putatisne avertere poterit Deus aurem a carissima Sponsa sua, cum clamaverit stans adversus eos qui se angustiaverunt? Quomodo non recognoscet

(1) S. Greg. VII, cap. 6, l. 3.



os de ossibus suis et carnem de carne sua, jimo vero jam quodammodo spiritum de spiritu suo? Est quidem nunc hora malitiae et potestas tenebrarum. Ceterum hora novissima est, et potestas cito transit. Dei virtus et Dei sapientia Christus Nobiscum est qui et in causa est. Confidite, ipse vicit mundum (1). Interim vocem aeternae veritatis magno animo et certa fide sequamur quae dicit: «Pro justitia agonizare pro anima tua, et usque ad mortem certa pro justitia, et Deus expugnabit pro te inimicos tuos (2).»

Uberrima demum caelestium gratiarum munera Vobis, Venerabiles Fratres, cunctisque clericis laicisque fidelibus cujusque vestrum curae conceditis a Deo ex animo adprecantes, praecipuae nostrae erga Vos atque ipsos intimaeque charitatis pignus apostolicam benedictionem vobis iisdemque dilectis filiis peramanter impertimus.

Datum Romae, apud S. Petrum, die decimaquinta maii anno Domini MDCCCLXXI. — Pontificatus Nostri anno vicesimo quinto.

PIUS, PAPA IX.

*Sanctissimi Domini Nostri Pii Divina Providentia Papæ IX
Epistola Enciclica ad omnes Patriarcas Primate Archiepiscopos
Episcopos aliosque locorum ordinarios gratiam et communem
cum Apostolica Sede habentes.*

VENERABILES FRATRES:

Salutem et Apostolicam Benedictionem.

Beneficia Dei ad celebrandam ejus benignitatem Nos vocant, dum novam in Nobis protectionis suæ gratiam et Majestatis suæ gloriam ostendunt. Quintus enim et vicesimus jam elabitur an-

(1) S. Bern., ep. 126. vers. 6. et. 14.

(2) Eccl., iv, 33.

:

nus ex quo Apostolatus hujus Nostri, Deo disponente, [ministerium suscepimus, cujus ærumnosa tempora perspecta ita sunt Vobis, ut longiori Nostra commemoratione non egeant. Vere patet. Venerabiles Fratres, ex serie tot eventuum militantem Ecclesiam inter crebra certamina et victorias cursum tenere; vere Deus rerum vices temperat ac regit in Orbe, qui est scabellum pedum suorum; vere infirmis et contemptibilibus sæpe instrumentis utitur, ut inde consilia expleat sapientiæ suæ.

Iesus Christus Dominus Noster, auctor et supremus moderator Ecclesiæ, quam acquisivit sanguine suo, suffragantibus meritis Beatissimi Petri Apostolorum Principis, qui in hac Romana Sede semper vivit ac præsidet, diuturno hoc Apostolicæ Nostræ servitutis tempore infirmitatem ac tenuitatem Nostram sua gratia ac virtute ad majorem sui nominis gloriam et populi sui utilitatem dignatus est regere et sustentare. Hinc Nos divino ejus auxilio suffulti, constanterque usi consiliis Ven. Fratrum Nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium et non semel vestris etiam, Ven. Fratres qui simul hic Romæ magna frequentia Nobiscum adfuitis, hanc veritatis cathedram vestræ virtutis et unanimis pietatis splendore decorantes, potuimus in hujus Pontificatus cursu ex Nostris et catholici Orbis votis Conceptionem Deiparæ Virginis Immaculatam dogmatica definitione declarare, ac pluribus Religionis Nostræ Heroibus Cælestes honores decernere, quorum et præsertim divinæ Matris præsidia Catholicæ Ecclesiæ tam adversis ejus temporibus præsto esse futura non dubitamus. Divinæ pariter opis fuit et gloriæ, ut veræ fidei lumen in dissitas et inhospitas etiam regiones evangelicis operariis missis proferre possemus, in pluribus locis ecclesiasticæ Hierarchiæ Ordinem constituere, et errores humanæ rationi bonisque moribus et rei tum christianæ tum civili adversos hac præsertim ætate invalescentes somni condemnatione configere. Deo pariter auxiliante, firmo

ac solido, quantum poteramus, concordiae vinculo ecclesiam et civilem potestatem sive in Europae sive in Americae partibus inter se consociare pluribusque Orientalis Ecclesiae, quam ab initio Apostolici Nostri ministerii paterno semper cum affectu respeximus, necessitatibus consulere curavimus; ac non ita pridem Oecumenici Vaticani Concilii opus aggredi et promoveri Nobis datum est, cuius tamen dum maximi fructus partim suscepti erant, partim expectabantur ab Ecclesia, ob notissimas rerum vices suspensionem decernere debuimus.

Nec vero, Venerabiles Fratres, quae civilis Nostri imperii jus et officium posebant, ea unquam, Deo donante, exequi praetermisimus. Gratulationes et plausus, ut meministis, qui initia Nostri Pontificatus exceperunt, brevi in injurias et oppugnationes adeo conversi fuerunt, ut Nos e dilectissima hac Urbe Nostra exulare coegerint. At vero ubi communibus catholicorum populorum et Principum studiis et viribus adnitentibus, Pontificiae huic Sedi restituti fuimus, continuo omnes Nostrae vires et studia contulimus ad promovendam et conciliandam fidelibus Nostris subditis solidam illam et non fallacem prosperitatem, quam uti gravissimum civilis Nostri Principatus munus semper agnovimus. At vero vicini Potentis cupiditas temporalis Nostrae dominationis regionibus inhiavit, consilia sectarum perditionis paternis Nostris atque iteratis admonitionibus et vocibus obstinate praeposuit, et novissime, ut vobis comperitum est, Filii illius Prodigii, de quo in Evangelio legimus, impudentiam longe supergressus hanc quoque urbem Nostram, quam sibi postulabat, vi et armis expugnavit, eamque nunc in sua potestate contra omne fas retinet, veluti substantiam, quae ipsum contingat. Fieri non potest, Venerabiles Fratres, quin vehementer ob hanc tam nefariam usurpationem quam patimur moveamur. Angimur omnino tanta iniquitate consilii quod eo spectat, ut civili Nostro Principatu deleta, una eademque opera,

si ita evenire posset, spiritualis Nostra potestas et Christi Regnum in terris deleatur. Angimur tot gravium malorum adpectu, eorum præsertim quibus æterna populi Nostri salus in discrimen vocatur; qua in acerbitate nihil Nobis est luctuosius quam oppressæ Nostræ libertatis conditione impediri quominus tot malis necessaria remedia adhibeamus. Hisce moeroris Nostri causis, Venerabiles Fratres, accedit etiam longa illa et miseranda series calamitatum et malorum quæ Nobilissimam Gallicam Nationem tandiu perculerunt et affligerunt; quæ in immensum his diebus aucla tot prorsus inauditis excessibus ab efferata ac perdita hominum colluvie patralis, at que atrox nominatim impii parricidii scelus in caede Venerabilis Fratris Parisiensis Antistitis consummatum probe intelligitis quos sensus in Nobis commovere debuerint, cum totum Orbem metu atque horrore compleverint. Est demum et alia Nobis, Venerabiles Fratres, cæteris etiam major amaritudo, cum videamus tot rebelles filios tot tantisque censurarum laqueis obstrictos nulla paternæ Nostræ vocis, nulla salutis suæ ratione habita pergere adhuc oblatum a Deo pœnitentiæ tempus contempnere, et divinæ ultionis iram contumaciter, quam misericordiæ fructum in tempore malle experiiri.

Iam vero per tot rerum vicissitudines, Deo clementissimo Nos protegente, natalitium illum Nostræ provectionis diem jam adesse videmus, in quo sicuti in Beati Petri Sede successimus, [sic licet ejus meritis quam longissime impares annorum ejus in Apostolicæ servitutis diuturnitate reperimur esse consortes. Novum hoc profecto, singulare ac ingens est divinæ dignationis munus ac in tanta sanctissimorum Nostrorum Prædecessorum serie in longo undeviginti sæculorum cursu Nobis unice, Deo disponente, collatum. In quo eo etiam admirabilior Nobiscum divinam benignitatem agnoscimus, cum videamus hoc tempore dignos Nos haberi qui pro justitia persecu-

tionem patiamur, et cum aspiciamus mirum illum devotionis et amoris affectum, quo Christianus populus vehementer agitur ubique terrarum et ad hanc Sanctam Seden unanimi studio compellitur. Quæ sane munera cum in Nos adeo immediate collata fuerint, vires Nostras prorsus impares experimur, ut gratiæ reddendæ officio pro debita ratione respondeamus. Quamobrem dum ab Immaculata Deipara Virgine petimus ut Nos doceat eodem ac Ipsa spiritu reddere gloriam Altissimo sublimibus illis verbis «fecit mihi magna qui potens est.», Vos etiam atque etiam rogamus, Venerabiles Fratres, ut una cum gregibus Vobis commissis cantica atque hymnos laudis et gratiarum Nobiscum Deo persolvatis. Magnificate Vos Dominum mecum, dicimus Leonis Magni vocibus, et exaltemus nomen ejus in invicem, ut tota ratio gratiarum et miserationum, quas accepimus, ad laudem sui referatur auctoris. Populis autem vestris significate incensam caritatem Nostram gratissimosque animi sensus ob præclara ipsorum erga Nos filialis pietatis testimonia et officia tamdiu et tam perseveranter edita. Nos enim, quod ad Nos attinet, cum usurpare jure possimus Regii Vatis verba «incolatus meus prolongatus est», vestrarum deprecationum ope jam ad hoc indegemus, ut virtutem, fiduciamque assequamur reddendi animam Nostram Pastorum Principi, in cujus sinu est refrigerium malorum turbulentæ hujus et ærumnosæ vitæ et beatus portus æternæ tranquillitatis ac pacis.

Ut autem ad majorem Dei gloriam proficiat quod Pontificatus Nostrî beneficiis de Ejus largitate accessit, spiritualium gratiarum thesaurum hac occasione reserantes, Vobis, Venerabiles Fratres. potestatem facimus ut in vestra quisque Diocæsi, die decimosexto aut vigesimoprimo hujus mensis aut alio ad vestrum arbitrium eligendo Benedictionem Papalem cum applicatione plenariæ indulgentiæ in forma Ecclesiæ con-

sueta auctoritate Nostra Apostolica impertire possitis et valeatis. Spirituali autem Fidelium utilitati consulere cupientes, tenore præsentium in Domino concedimus, ut omnes Christifideles tum sæculares quam regulares utriusque sexus. quocumque in loco cujusque vestrum Diœcesis existant, qui sacramentali confessione expiati et sacra communione refecti pias ad Deum preces pro Christianorum Principum concordia, hæresum extirpatione et sanctæ Matris Ecclesiæ exaltatione effuderint, eodiem. quem Vos ad prædictam Benedictionem largiendam ex auctoritate Nostra designaveritis aut elegeritis, vel, in Diœcesibus ubi Sedes Cathedralis vacet, Vicarii Capitulares pro tempore existentes elegerint et designaverint, omnium peccatorum suorum plenariam indulgentiam consequi possint ac valeant. Minime dubitamus quin hac occasione populus christianus efficacius excitetur ad orandum, atque ita multiplicatis precibus eam misericordiam suscipere mereamur, quam tot præsentium malorum adspectus Nos segniter implorare non sinit.

Vobis interim, Venerables Fratres, constantiam, caelestem spem, et solamen omne a Deo omnipotenti adprecamur, quorum auspiciem et præcipuae Nostræ benevolentiae testem esse volumus Apostolicam Benedictionem, quam Vobis Cleroque et populo unicuique Vestram concedito plena cordis Nostri exuberantia impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die quarto Iunii Sanctissimæ Trinitati sacro, Anno MDCCCLXXI.

Pontificatus Nostri anno vicesimoquinto.

PIVS PP. IX.



SANTA PASTORAL VISITA.

Nuestro amadisimo Señor Obispo ha continuado con su acostumbrada y activa solicitud la Santa Pastoral Visita de este Obispado de Ciudad-Rodrigo, que empezó á principios del pasado mes de Mayo. Despues de haber celebrado la festividad del Corpus en la capital del mismo, salió de ella el dia nueve dirigiéndose al pueblo de Pastores, cuyos habitantes le recibieron con religioso entusiasmo, ostentando sus calles adornadas de vistosas colgaduras. Pasó en seguida á Encinas, visitando sucesivamente las villas y aldeas de Bodon.—Manzano.—Carpio.—Gallegos.—Villar de Puerco.—Barquilla.—Sesmiro.—Martillan.—Serranillo.—Villar de la Yegua.—Barba de Puerco.—Villar de Ciervo.—Aldea del Obispo.—Castillejo de dos Casas.—Alameda.—Fuentes de Oñoro —Espeja.—Ituero.—Campillo.—Castillejo de Puebla de Azaba y Guinaldo.

Las demostraciones de veneracion y amor de que fué objeto S. E. I. en el primer periodo de su prolongada y penosa Visita, se han repetido en el segundo. Prolijo sería describir las escenas conmovedoras que han tenido lugar en estos dias. Todas las poblaciones se han esmerado en obsequiar al enviado de Dios, dando pruebas de su fervorosa piedad y acendrado catolicismo. Para que nuestros lectores formen de ello una ligera idea, haremos una breve reseña de lo que ocurrió en Barba de Puerco. El viaje á este pueblo desde Villar de la Yegua es largo y penoso por lo accidentado del terreno y numerosos peñascos intermedios. Una numerosa cabalgata salió á recibir al Señor Obispo á la raya de la jurisdiccion. A medida que se acercaba al pueblo, aparecian grupos de hombres y mugeres colocados en aquellas peñas, que presentaban hermosos y variados puntos de vista. Uno de estos grupos lo formaban las hijas de

Maria y otras jóvenes del lugar. Apenas vieron acercarse el coche en donde iba S. E. I. corrieron presurosas á ofrecerle ramos de flores, y adornarle el carruaje con arcos de rosas, alhelios y azucenas preparados al efecto; y no cesaron de acompañarle en el trecho de cerca media legua, entonando afectuosas cuartetos, que improvisaba con mucha oportunidad una joven ciegucecita que dirigía el coro. Otro de estos grupos lo componían los niños del lugar; que solicitaron parára un momento el coche. Al llegar al pié del peñasco donde se habian colocado, uno de ellos dirigió á S. E. I. una sentida alocucion alusiva á la Santa Visita, terminando con alegres vivas á nuestra divina Religion, á Pio IX, y al Sr. Obispo, que fueron contestados por los circunstantes con religioso entusiasmo. Imposible se hace describir todo lo demás que pasó en aquel pueblo en las horas que allí se detuvo nuestro amable Prelado. Cada vez que salia de la casa del Sr. Cura donde se le tenia dispuesto un modesto hóspedage, era objeto de las mas expresivas demostraciones de afecto, por parte de aquel pueblo agradecido. La fecunda imaginacion de la poetisa campesina no cesaba de dictar oportunos versos alusivos á los objetos que la impresionaban. El templo, el Sacramento de la Confirmacion, la predicacion del Prelado, los repiques de las campanas, los padrinos, el Cura Párroco, el beso del anillo pastoral, la alegría del pueblo, las hijas de Maria, las flores y despedida prestaban dulce, inocente y variado argumento á sus correctos cantares, que repetian en acompasado tono sus sencillas compañeras. Otras varias escenas todas tiernas é interesantes ofrecieron los demás pueblos. Ora los jóvenes obsequiaban á S. E. I., con las danzas del país, como en Villar de Ciervo. Ora le ofrecian coronas de flores y ramos de olivo dirigiéndole hermosas poesías, como en Alameda, en donde una porcion de niñas vestidas de blanco con velo y coronas acompañaron constantemente al Prelado al dirigirse

al templo para las funciones de su elevado ministerio. Ora saludaban al amante Pastor, lanzando numerosos voladores, como en Espeja. Ora le obsequiaban con dulces melodías ejecutadas por una charanga de niños del país dirigidos por entendido maestro como en Fuenteguinaldo. Ora en fin prorrumplía el pueblo en alegres vivas á su llegada y salida, como en Villar de la Yegua y otros.

Nuestros vecinos los portugueses quisieron tambien aprovecharse de la Santa Pastoral Visita para recibir el Santo Sacramento de la Confirmacion. Muchos centenares de adultos de ambos sexos á impulsos de sus piadosos sentimientos pasaron la frontera, y se presentaron en los pueblos limítrofes para recibir dicho Sacramento.

Terminada la Sta. Pastoral Visita en Fuente-Guinaldo regresó nuestro amante Padre y Pastor, á esta de Ciudad-Rodrigo, en cuya Catedral solemnizó ayer la festividad de los Stos. Apóstoles Pedro y Pablo. Muchos años habia que los fervorosos Mi-robrienses no presenciaban una de las mas suntuosas funciones de la Iglesia Católica, como es la misa de pontifical; y S. E. I. quiso complacerles celebrándola con toda la ostentacion y personal que permiten las circunstancias, dando al fin la bendicion papal con indulgencia plenaria, segun lo dispuesto por su Santidad en su Encíclica de cuatro de Junio último. Para que los pobres participáran del general regocijo, terminada la funcion de Iglesia, S. E. I. mandó distribuir entre ellos á mas de las limosnas en metálico, seiscientas libras de pan.

Con esta solemnidad religiosa y algunas confirmaciones que dará á su paso por el pueblo de Fuente de S. Esteban ha terminado el Sr. Obispo este segundo periodo de su Sta. Pastoral Visita en este Obispado de Ciudad-Rodrigo, que por tantos años careció de ella; habiendo confirmado en menos de dos meses veinte mil treinta y seis fieles de ambos sexos, en su mayor par-

te adultos de doce á cincuenta años, dejando á los pueblos edificados con su evangélica predicacion, que en ninguno de ellos ha omitido.

Confiamos que la divina misericordia bendecirá la buena semilla que segun sus fuerzas se lo han permitido derramara nuestro amable Prelado en esta interesante porcion del campo evangélico que el gran Padre de familias confiara á su celo pastoral, para que produzca frutos copiosos á mayor gloria de Dios y salvacion de las almas redimidas con la preciosísima sangre de Jesucristo.

Ciudad-Rodrigo 29 de Junio de 1871.

NOTABLES PALABRAS DE PIO IX.

Copiamos de «La voz de la verdad», periódico romano que merece toda confianza, las siguientes palabras de Pio IX en la recepcion de los jóvenes romanos: **POCO ó NADA HEMOS DE ESPERAR DE LOS HOMBRES, ABANDONÉMONOS EN BRAZOS DE LA DIVINA PROVIDENCIA. YA SE VEN LAS SEÑALES PRECURSORAS DE LAS DIVINAS MISERICORDIAS, PRONTO SE VERÁ EL PATENTE MILAGRO; ASOMBRARA.**

Asimismo contestando á la diputacion francesa dijo entre otras cosas: Quiero deciros la verdadera palabra: los que me dan temor no son esos miserables de la «Commune» de París, verdaderos demonios del infierno que se pasean por la tierra. No, no son ellos: lo que me da temor es esa política que se llama **LIBERALISMO CATÓLICO**, y que constituye el verdadero azote de la Francia.

SALAMANCA: IMP. DE OLIVA Y HERMANO.